

ГОРДАТА КНЯГИНЯ.

Дъщерята на князь Станимира бѣше по-хубава и отъ царската дъщеря. Тя бѣше много умна и никога не се смѣеше. Челото ѝ винаги бѣ засѣнчено отъ мисли, устнитѣ и свити, а сърдцето ѝ студено като камъкъ. Хубостъта ѝ никого не радваше. Голѣмата ѝ ученостъ не стопляше сърдцата на беднитѣ и малкитѣ сирачета. Никой не обичаше гордата княгиня, и тя все сама се разхождаше изъ градинитѣ на баща си. Единъ день князь Станимиръ доведе петъ млади болярки, да бждатъ другарки на дъщеря му и да я развеселяватъ. Тѣ бѣха засмѣни и палави момичета, които тичаха радостно изъ широкитѣ градини на княза. Но княгинята гордо се разхождаше съ тѣхъ, не се радваше на цвѣтята и не се кичеше, а кжсаше най-рѣдкитѣ отъ тѣхъ и питаше младитѣ момичета въ кои страни сж цвѣтѣли най-напредъ; взимаше разни камъни и ги караше да ѝ обясняватъ, какъ сж се образували. Болярскитѣ дъщери не можеха да отговарятъ на умнитѣ въпроси на княгинята и скоро си отидоха.

Баща ѝ повика млади гъркини, които бѣха учени и знае-

ха много нѣща. Княгинята ги заведе въ стаята си, показва имъ дебелитѣ си книги и ги попита:

— Какво има на дъното на морето?... Коя риба плува най-дълбоко?... Колко високо сж звездитѣ?...

Младитѣ момичета я гледаха уплашено. Княгинята имъ се изсмѣ и напустна стаята.

Престанаха да идватъ избраници да я искатъ за жена, защото не можеха да отговорятъ на умнитѣ ѝ въпроси.

Единъ день дойде младъ и хубавъ князь отъ далечна страна. Княгинята го погледна гордо, но съ нищо не издаде, че много ѝ се хареса.

— Княже, вие сте дошелъ да ме искате за жена, но знаете ли моитѣ условия?

— Да, княгиньо.

— Тогава кажете ми, колко пѣсѣкъ има на морското дъно?

— Колкото мисли въ главата на човѣка.

Княгинята изправи глава.

— Колко е дълбока земята?

— Премѣрете колко е високо небето!

Княгинята ядосана бутна възглавницата подъ краката си.

— Кое е най-прекрасното нѣщо въ свѣта?